

Επαγγέλματα μιας άλλης εποχής.....

Εργασίες του Γ΄3
στο μάθημα της
Κοινωνικής & Πολιτικής Αγωγής
Σχολικό έτος 2019-2020
Υπεύθυνη Καθηγήτρια:
Π. Σωτηρέλη ΠΕ80

Γαλατάς

Ο γαλατάς ήταν επάγγελμα πλανόδιου μικροπωλητή που διατηρήθηκε μέχρι τις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Σήμερα έχει εκλείψει σχεδόν εντελώς από αρκετές ευρωπαϊκές χώρες. Ο γαλατάς εργαζόταν σε μεγάλα αστικά κέντρα, καθώς στα χωριά υπήρχε η πιθανότητα άμεσης πώλησης γάλακτος. Εκτός από την διάθεση γάλακτος, αναλάμβανε και την πώληση βουτύρου/ γιαουρτιού κτλ. Ως μεταφορικό μέσο χρησιμοποιούσε είτε ζώα όπως γαίδαρο ή μουλάρι και αργότερα ποδήλατο ή μηχανοκίνητο δίτροχο.

Στα μέσα του 19^{ου} αιώνα το επάγγελμα του γαλατά ασκούσαν κυρίως Στερεοελλαδίτες. Από αυτούς προήλθαν και τα σημαντικότερα γαλακτοπωλεία που δημιουργήθηκαν αργότερα στην Αθήνα και τον Πειραιά. Με το πέρασμα των χρόνων παρατηρήθηκε εξέλιξη στα δοχεία με τα οποία πουλούσαν τα γάλα, όπως και στον τρόπο μεταφοράς. Στη δεκαετία του 1970 απαγορεύτηκε ο τρόπος πλανόδιας διάθεσης γάλακτος ύστερα από μια σειρά αγορανομικών διατάξεων, προκειμένου να διασφαλιστεί η ποιότητα και η υγειονομική ασφάλεια των προϊόντων.

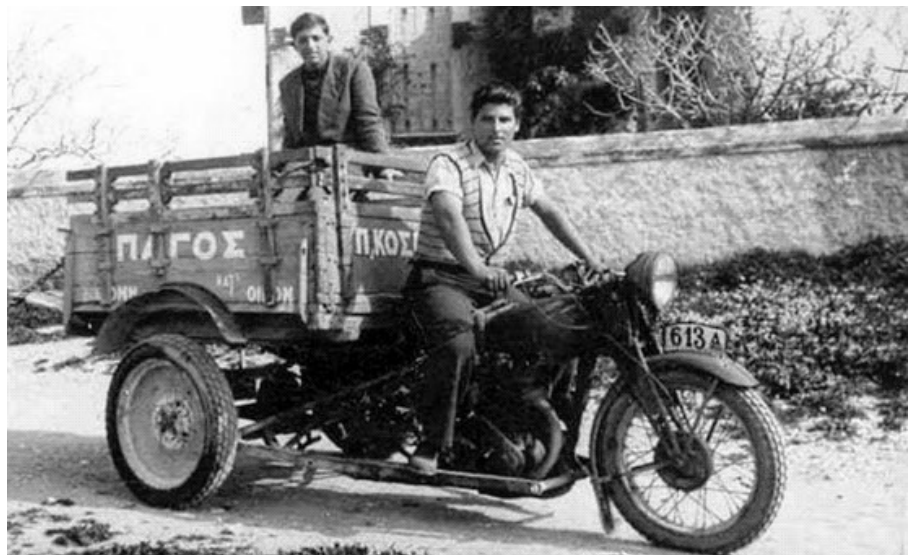
Καμπύλη Γλυκερία

(πηγές

www.wikipedia.org)

Παγοπώλης

Το επάγγελμα του ήταν να πουλάει πάγο και υπήρχε ως τη δεκαετία του 1970 κυρίως σε αστικά κέντρα. Ο παγοπώλης πουλούσε τον πάγο περιφερόμενος στις γειτονιές γιατί εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ηλεκτρικά ψυγεία για την συντήρηση των τροφίμων. Περιδιαβαίνοντας με το ειδικά διαμορφωμένο κάρο, την καρότσα ή το τρίκυκλο του γεμάτο παγοκολόνες. Και κατασκευαζόταν με ειδική διαδικασία σε ανάλογα εργαστήρια, τα παγοποιεία τροφοδοτούσε όχι μόνο τα σπίτια αλλά και τα διάφορα μικρά μαγαζιά. Ο παγοπώλης φορούσε γάντια, για να μην παγώνουν τα χέρια του. Και χειριζόταν ειδικό γάντζο κοπίδι και τον μετέφερε. Οι πάγοι τοποθετούνταν σε χτιστά ή ξύλινα ψυγεία εκείνης της εποχής (παγονιέρες). Εκεί διατηρούσαν τα τρόφιμα τους οι οικογένειες και είχαν και δροσερό νερό το καλοκαίρι.

Λούστρος

Λούστρος ή λουστραδός ονομάζεται ο πλανόδιος που το επάγγελμά του είναι να βερνικώνει και να γυαλίζει παπούτσια περαστικών. Στη δουλειά του λούστρου χρησιμοποιείται κασελάκι που μέσα έχει τα βερνίκια και βούρτσες για το γυάλισμα των παπουτσιών. Σε αρκετές περιπτώσεις ιδιαίτερα παλιότερα, οι λούστροι ήταν επί το πλείστον παιδιά ή έφηβοι. Διαδεδομένη σε πολλά μέρη του κόσμου, η δουλειά του λούστρου εξαφανίζεται σταδιακά στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική και σήμερα το λουστράρισμα σχεδόν πάντα θεωρείται περισσότερο μια τέχνη, παρά μια πραγματική δουλειά. Στις περισσότερες χώρες, συμπεριλαμβανόμενης και την Ελλάδα, το επάγγελμα αυτό δεν ασκείται από πολλούς σήμερα.

Τσαγκάρης

Κυρίως τον περασμένο αιώνα, ένα άλλο τσαγκάρη. Η αρμοδιότητα του ήταν να κατασκευάζει αλλά και να επισκευάζει παπούτσια. Κατά την διάρκεια της εργασίας του, φορούσε μια ποδιά που κάλυπτε τα πόδια του, ώστε να μην λερωθεί. Μαζί τους δουλεύουν οι καρφάδες, που ήταν βοηθοί τους και τα τσιράκια, που ήταν μαθητευόμενοι τους. Κάποιοι τσαγκάρηδες γύριζαν στις γειτονιές και μάζευαν παπούτσια προς κατασκευή. Αυτοί ονομάζονταν μπαλωματήδες. Τέλος, παρόλο που χρησιμοποιούσαν πολλά εργαλεία και διάφορα υλικά, όλες οι εργασίες γινόταν με τα χέρια.

Εφημεριδοπώλης

Ο εφημεριδοπώλης ήταν ο πλανόδιος πωλητής που το επάγγελμά του είναι να πουλάει έντυπα, κυρίως εφημερίδες. Οι εφημεριδοπώλες, όπως και οι λούστροι, παλαιότερα τουλάχιστον, ήταν ως επί το πλείστον παιδιά ή έφηβοι.

Ο εφημεριδοπώλης πουλούσε εφημερίδες που έπαιρνε από το Πρακτορείο Διανομής Τόπου, περιφερόμενος σε όλους τους δρόμους και του πολυσύχναστα μαγαζιά (καφενεία, ταβέρνες κτλ) της γειτονιάς πεζός έχοντας τις εφημερίδες στη μασχάλη ή με ποδήλατο. Αρκετοί όμως, προτιμούσαν στέκι και πάγκο, όπου γινόταν πώληση όχι μόνο των εφημερίδων, αλλά και διαφόρων περιοδικών.

Αξιοσημείωτο είναι ότι ενώ οι προηγούμενες μορφές του εφημεριδοπώλη έχουν εκλείψει εντελώς, η τελευταία παραμένει με σκοπό, τα τελευταία χρόνια, την πώληση όχι μόνο του ελληνικού, αλλά και του ξένου τύπου. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι πολλές διάσημες προσωπικότητες ξεκίνησαν έτσι, με αυτό το επάγγελμα

Κατσουνάς

Ένα επάγγελμα που χάθηκε με την πάροδο των χρόνων είναι ο κατσουνάς, ο άνθρωπος που φτιάχνει τις λεγόμενες βέργες η μπαστούνια. Σήμερα υπάρχουν πολύ λίγα άνθρωποι που ασχολούνται με αυτό το επάγγελμα. Τα εργαλεία για να φτιαχτεί μια κατσούνα είναι ο ξυλοφάς (ράσπα), ένα μαχαίρι, λίγο γυαλόχαρτο και σύρμα. Χρειάζεται, όμως, γερά χέρια, φαντασία και καλό γούστο.

Αμαξάς

Ο αμαξάς χρησιμοποιούσε ένα αμάξι με τέσσερις τροχούς όπου το έσερναν, ένα - δύο ή ακόμη και τέσσερα άλογα. Συχνάζε σε σταθμούς τρένων, λεωφορείων, σε λιμάνια και σε πλατείες. Ήταν ντυμένος πάντα κομψά, με την τραγιάσκα στο κεφάλι που τον προστάτευε από τον ήλιο, αφού καθόταν στο μπαλκόνι της άμαξας. Όλοι οι αμαξάδες φρόντιζαν και στόλιζαν τις άμαξες τους, για να είναι όμορφες. Είχαν φαναράκια στις τέσσερις γωνίες της άμαξας και το βράδυ τα άναβαν για να δημιουργήσουν ωραία ατμόσφαιρα.

Μοδίστρα

Στην επαρχία δεν υπήρχαν μαγαζιά που πουλούσαν έτοιμα ενδύματα και οι γυναίκες έραβαν τα ρούχα τους σε μοδίστρες. Δύσκολο επάγγελμα καθώς απαιτούσε πολλές ώρες δουλειάς, αλλά κερδοφόρο. Οι περισσότερες μοδίστρες είχαν φτιάξει το εργοστάσιο σε δωμάτιο του σπιτιού τους. Ο τρόπος που έραβαν τα ρούχα ήταν πάρα πολύ διαφορετικός από τον σημερινό.

Λατερνατζής

Η λατέρνα ήταν ένα μουσικό όργανο που στα παλιότερα χρόνια γνώρισε μεγάλη δόξα. Για να παίξει η λατέρνα χρειαζόταν 2 άτομα. Ο ένας την είχε στην πλάτη και ο άλλος την γύριζε. Έπαιζαν διάφορα τραγούδια και τα σουξέ κάθε εποχής, ενώ μερικές φορές τη συνοδεύαν με ντέφι. Οι λατερνατζήδες πήγαιναν σε μαγαζιά, πάρκα ή δρόμους

Κατερίνα Κούτσικου

(πηγές

www.anastasiafroufrou.blogspot)

Γυρολόγος

Έφερνε παλιά στα χωριά, φορτωμένος ή με ζώο ό,τι μπορούσε να φανταστεί κανείς: υφάσματα με τον πήχη, πουκάμισα, κάλτσες, κλωστές, εσώρουχα, κουμπιά, λάστιχα, τσατσάρες, βαφές και πολλά ακόμα. Η πληρωμή του γινόταν συνήθως σε είδος. Οι έμποροι αυτοί μετέφεραν το εμπόρευσμά τους στους ώμους ή πάνω στο υποζύγιο που τους συνόδευε.

Σαμαράς

Παλαιότερα η μεταφορά προϊόντων γινόταν αποκλειστικά με τα ζώα, διότι η μορφολογία του εδάφους δυσχέραινε τις μετακινήσεις. Ο σαμαράς κατασκεύασε τον εξοπλισμό που χρειαζόταν με επεξεργασμένα σανίδια πλατάνου που σκάλιζε και έδινε σχήμα ανάλογο με το σώμα του ζώου. Η προετοιμασία του σαμαριού ήταν μεγάλη. Τα υλικά που χρησιμοποιούσε ο σαγματοποιός, έπρεπε να τα ετοιμάσει ο ίδιος, γιατί στο εμπόριο μπορούσε να προμηθευτεί μόνο το σαμαροκούτι και το βούτημα.

Πεταλωτής

Οι πεταλωτές ήταν απαραίτητοι αφού κάθε σπίτι στο χωριό είχε και ένα ζώο για τις δουλειές του, γαϊδούρι ή μουλάρι. Λόγω του φορτίου που μετέφεραν αλλά και των σκληρών χωμάτινων δρόμων, συνήθως από χαλίκια, για να μην φθείρονται οι οπλές των ζώων τα εξόπλιζαν με πέταλα. Μην ξεχνάμε ότι το κύριο μεταφορικό μέσο, εκείνα τα χρόνια, ήταν αυτά τα ζώα. Τους πεταλωτές τους συναντούσες σε κάθε χάνι (πανδοχείο όπου υπήρχε και χώρος για το ζώο). Με την τανάλια του έβγαζε τα παλιά πέταλα, έκοβε με το μαχαίρι το νύχι που περίσσευε και το καθάριζε. Τοποθετούσε το νέο πέταλο, καυτό όπως το έβγαζε από το καμίνι, πάνω στο νύχι του ζώου για να μην αφήσει κενά και για να ταιριάξει καλά πάνω σε αυτό. Μετά κάρφωνε προσεχτικά τα πέταλα πάνω στο νύχι του ζώου με καρφιά, ώστε το καρφί να μπει στο ξερό μέρος του ποδιού για να μην πληγωθεί το ζώο

Αγγειοπλάστης

Γενική Περιγραφή: Αντικείμενο της εργασίας του Αγγειοπλάστη-Κεραμίστα είναι η κατασκευή διαφόρων χρηστικών και διακοσμητικών αντικειμένων (βάζα, φλιτζάνια, πιάτα, κούκλες κτλ.). Χρησιμοποιεί ως πρώτη ύλη πηλό και άλλα είδη αργιλοπυριτικών υλικών και υαλώματα. Η διαδικασία παραγωγής περιλαμβάνει την επιλογή του υλικού και τη δημιουργία μιας εύπλαστης μάζας, η οποία θα πάρει στη συνέχεια το επιθυμητό σχήμα με χρήση των χεριών του τεχνίτη, τροχού, καλουπιών, ακίδων και ειδικών εργαλείων. Η σύνθεση του αρχικού μείγματος, η επεξεργασία και η επικάλυψη με υαλώματα και άλλα υλικά προσδιορίζουν τις ιδιότητες του τελικού προϊόντος.

Ένα από τα καλλιτεχνικά επαγγέλματα της αρχαιότητας ήταν ο αγγειοπλάστης. Από τον 6^ο αιώνα π.χ. η πιο δημοφιλής αγγειοπλαστική ήταν η αθηναϊκή. Οι αγγειοπλάστες έφτιαχναν τα αγγεία σε διάφορα μεγέθη και σχήματα. Τα αγγεία που φτιάχνονταν, τα χρησιμοποιούσαν για να αποθηκεύσουν διάφορα πράγματα όπως ψωμί, κρασί, λάδι.

Απαιτούμενες Δεξιότητες: Ο αγγειοπλάστης χρειάζεται να διαθέτει:

- Ταλέντο, πρωτοτυπία και δημιουργικότητα
- Εικαστική αντίληψη
- Καλή φυσική κατάσταση
- Αντοχή στις συνθήκες περιβάλλοντος της εργασίας
- Δεξιότητα στη λεπτή χειρωνακτική εργασία
- Σημασία στη λεπτομέρεια

Μυλωνάς

Μυλωνάς ονομάζεται αυτός που άλεθε τον καρπό και έβγαζε το αλεύρι. Ο τόπος εργασίας του ήταν ο μύλος, ο νερόμυλος ή ανεμόμυλος. Οι νερόμυλοι ήταν κοντά σε ποτάμια και οι ανεμόμυλοι σε υψώματα.

Τα εργαλεία που χρησιμοποιούσε ο μυλωνάς ήταν τσουβάλια για την αποθήκευση των σιτηρών ή του αλευριού. Οι μυλωνάδες στους παλιότερους χρόνους λεγόταν αυτοί που εκμεταλλεύονταν τους μύλους και άλεθαν τα σιτηρά για να παράγουν αλεύρι. Όσους από τους μύλους κινούνται με αέρα τους έλεγαν ανεμόμυλους. Οι μύλοι λειτουργούσαν τον χειμώνα, και όπου υπήρχαν τρεχούμενα νερά λειτουργούσαν και το καλοκαίρι.

Καραγκιοζοπαίχτης

Ο παίκτης του θεάτρου σκιών

Στο θέατρο ο ηθοποιός ερμηνεύει τον ρόλο του γνωρίζοντας το σενάριο. Σε ένα έργο υπάρχουν όμως πολλοί ρόλοι που την ερμηνεία τους δίνουν πολλοί ηθοποιοί, κάθε ηθοποιός και ρόλος, εκτός από κάποιες σπάνιες περιπτώσεις που ένας ηθοποιός υποδύεται δύο ρόλους μέσα στο έργο.

Στο θέατρο σκιών ο Καραγκιοζοπαίχτης καλείται να ερμηνεύσει όλους τους ρόλους, της κάθε φιγούρας - Ήρωας της παράστασης, μόνος του, αλλάζοντας παράλληλα τη φωνή του για κάθε Ήρωα ξεχωριστά. Έτσι το μοναδικό εκφραστικό μέσο του καραγκιοζοπαίχτη είναι η φωνή του και ο προφορικός του λόγος.

Παράλληλα ξέρει και να τραγουδάει, έτσι δίνει φωνή, συναίσθημα, ύφος, ρυθμό στις φιγούρες του, που τις περισσότερες φορές τις ζωγραφίζει ο ίδιος. Το σενάριο της παράστασης δεν είναι γραμμένο πουθενά, αλλά από στόμα σε στόμα, προφορική παράδοση, η υπόθεση και η ραχοκοκαλιά της παράστασης μεταφέρεται από τις παλαιότερες γενιές Καραγκιοζοπαίχτων στις καινούριες.

Φράνσις Βίλα

(πηγές www.wikipedia.org)

Καπελάς - Πιλοποιός

Το επάγγελμα του πιλοποιού δηλαδή του καπελά έχει σχεδόν εξαφανιστεί στη χώρα μας. Μόνο σε κάποιες παλιές ελληνικές ταινίες βλέπουμε μαγαζιά με καπέλα, τα οποία μάλιστα από ότι φαίνεται απασχολούσαν και αρκετό προσωπικό. Ο πιλοποιός δούλευε με το ύφασμα. Ξεκινούσε με αυτό και τελείωνε τα καπέλα. Κυρίως στρατιωτικά, υπηρεσιακά και πολιτικά καπέλα. Ο πιλοποιός αγόραζε την πρώτη ύλη και την επεξεργαζόταν ανάλογα με τη φόρμα που επιθυμούσε να της δώσει. Κατασκεύαζε τα καπέλα διπλώνοντας, σκεπάζοντας με ύφασμα, καρφισώνοντας και ράβοντας τον σκελετό του καπέλου. Τα επιδιόρθωνε ή τα άλλαζε προσθέτοντας και ήδη ραμμένα μέρη του καπέλου σε ημιτελή σώματα καπέλων. Διακοσμούσε τα καπέλα με στολίδια όπως φτερά, ψεύτικα λουλούδια, κορδέλες ή διπλωμένα μέρη υφάσματος.

Μαρίνα Γουδόση

Νερουλάς

Πριν μερικές δεκαετίες τότε που δεν υπήρχε στις πόλεις δίκτυο ύδρευσης αλλά ούτε και πολλές βρύσες, οι άνθρωποι αγόραζαν το νερό που, φυσικά, δεν ήταν εμφιαλωμένο όπως σήμερα.

Η αναγκαιότητα του νερού δημιούργησε και το επάγγελμα του νερουλά. Κάθε γειτονιά τότε είχε και το νερουλά της.

Τον πρώτο καρό η μεταφορά του νερού γινόταν με τενεκέδες. Γέμιζε ο νερουλάς από μία κεντρική βρύση τους τενεκέδες, τους έδενε έπειτα σ' ένα γυρτό ξύλο και τους κουβαλούσε στον ώμο.

Για να εξυπηρετήσει όλη του την πελατεία, έκανε πολλά δρομολόγια. Στους δρόμους απ' το πρωί μέχρι το βράδυ.

Άλλες φορές αντί για τενεκέδες, κουβαλούσε μεγάλα μπακιρένια γκιούμια. Με τον καιρό, όμως, κι επειδή οι ανάγκες των ανθρώπων πολλαπλασιάστηκαν, κουβαλούσε μαζί του κάποιο ζώο (γαϊδούρι ή μουλάρι), το οποίο φόρτωνε με μεγάλα ξύλινα βαρέλια των 30 οκάδων περίπου το καθένα. Έτσι, κουραζόταν λιγότερο. Αυτά τα βαρέλια είχαν μια κάνουλα και από 'κει γέμιζε ο νερουλάς τις κανάτες της νοικοκυράς. Άλλοι νερουλάδες πάλι χρησιμοποιούσαν βοϊδάμαξες, με τις οποίες μετέφεραν βαρέλια των 100 οκάδων. Αυτοί πωλούσαν το νερό με τον κουβά για οικιακή χρήση (πλύσιμο καθαριότητα).

Αυτή η δουλειά γινόταν από την άνοιξη και μέχρι το φθινόπωρο. Το χειμώνα ο κόσμος έπαιρνε νερό από τα ρυάκια που σχηματίζονταν από τις βροχές και τα χιόνια.

Μιχάλης Κεχαγιάς

(πηγές www.wikipedia.org)

Παγωτατζής

Ο παγωτατζής (παγωτάς) πουλούσε παγωτό στεκόμενος σε πολυσύχναστα σημεία ή περιφερόμενος στις γειτονιές, καθώς εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν καταψύκτες στα περίπτερα, όπως σήμερα. Ήταν από τους «γραφικούς» πλανόδιους πωλητές. Για να ξεχωρίζει και να διακρίνεται στο πλήθος προκειμένου να έλκει πελατεία, φορούσε χαρακτηριστική άσπρη μπλούζα και καπέλο πολλές φορές παρόμοιο με του μάγειρα, για τον ίδιο λόγο (να μην πέφτουν τρίχες απ' το μαλλί του στο παγωτό). Το παγωτό που πουλούσε ήταν το πλέον γνωστό παγωτό-χωνί, ή αλλιώς χωνάκι. Σαν γεύση, επικρατούσε αρχικά το καϊμάκι. Χρησιμοποιούσε για την δημιουργία, την διατήρηση και την μεταφορά του παγωτού τροχήλατη προθήκη με ψύξη, χειροκίνητη ή συνδυσασμένη με τρίκυκλο ποδήλατο. Εμφανιζόταν προς το τέλος της άνοιξης, κατά το καλοκαίρι, ενώ από το φθινόπωρο & μετά ασκούσε άλλο επάγγελμα. Στεκόταν σε πολυσύχναστα σημεία ή περιφερόταν στις γειτονιές, καθώς εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν καταψύκτες στα περίπτερα, όπως σήμερα.

Φίλιππος Μέρμηγκας
(πηγές Wikipedia.org)

Καρβουιάρης

Ο καρβουιάρης ήταν πλανόδιος που παρασκεύαζε και πουλούσε κάρβουνα. Το επάγγελμά του ήταν δύσκολο αλλά απαραίτητο, καθώς τα κάρβουνα ήταν απαραίτητα για πολλές καθημερινές δουλειές. Ο τόπος εργασίας του ήταν το καμίνι, όπου έκαιγε χοντρά ξύλα από τα οποία προέκυπτε το κάρβουνο. Το επάγγελμα του καρβουιάρη ήταν εποχιακό. Έστηνε καμίνια από την άνοιξη μέχρι το φθινόπωρο. Για να στήσει το καμίνι διάλεγε ένα μέρος όπου προστατευόταν από τον άνεμο. Χρησιμοποιούσε ξύλα, κυρίως από δέντρα που είχαν μήκος 2 μέτρα περίπου. Έστηνε τα ξύλα όρθια πολύ κοντά μεταξύ τους, και σχημάτιζαν ένα λοφάκι, 4 μέτρα ύψος και άφηνε στο κέντρο του σωρού μια τρύπα με διάμετρο 50 εκατοστά. Σκέπαζε τον σωρό από ξύλα με άχυρα, και πάνω από τα άχυρα έριχνε μαλακό χώμα που το είχε κοσκινίσει πριν. Αφού τέλειωνε όλη αυτή η διαδικασία, τοποθετούσε γύρω γύρω στη βάση του, πλαγιαστά ξύλα ύψους 1 με 1,5 μέτρο. Ακολουθούσε το άναμμα του καμινιού, ρίχνοντας στην τρύπα του σωρού αναμμένα κάρβουνα. Κατά τη διάρκεια του καψίματος, άνοιγε μικρές και άβαθες τρύπες στο χωματένιο λόφο, για να βγαίνει ο καπνός αλλά να μην μπαίνει μέσα ο αέρας. Το καμίνι έκαιγε για 12 με 15 μέρες. Τότε έριχνε τις ξύλινες σκάλες πάνω στο καμίνι και σκαρφάλωνε στην κορυφή του και με ένα φτυάρι καθάριζε την επιφάνεια και έριχνε νερό. Στη συνέχεια το σκέπαζε πάλι με χώμα και το άφηνε ακόμη μια μέρα πριν το καθαρίσει από το χώμα. Όταν το καθάριζε, τα κάρβουνα ήταν έτοιμα. Τα κομμάτιαζε και τα τσουβάλιαζε. Τα κάρβουνα που δεν είχαν ψηθεί καλά και είχαν μείνει ξύλα, τα κρατούσε για να τα ψήσει όταν θα έστηνε το καινούριο καμίνι. Ανάλογα με το χώρο που διέθετε ο καρβουιάρης έστηνε και τα ανάλογα καμίνια. Δεν τα άναβε όλα μαζί όμως, για να έχει χρόνο να τα καθαρίσει από το χώμα. Τέλος, φόρτωνε τα κάρβουνα στο κάρο και γύριζε από τόπο σε τόπο για να τα πουλήσει.

Νικήτας Μέρμηγκας

(πηγές Wikipedia.org)

Γανωματής ή Γανωτής

Γανωματής ονομάζεται ο τεχνίτης που επικαλύπτει τα χάλκινα σκεύη με κασσίτερο. Ο γανωματής είναι ένα από τα πιο παλιά επαγγέλματα. Παλαιότερα, τα περισσότερα σκεύη που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για τις καθημερινές τους δουλειές και ιδιαίτερα για τη μαγειρική ήταν χάλκινα. Αυτά με τον καιρό και τη μεγάλη χρήση οξειδωνόταν και γίνονταν επικίνδυνα για δηλητηριάσεις, έπρεπε λοιπόν να γανωθούν, να καλυφθεί δηλαδή η επιφάνεια τους για προστασία με ένα ειδικό μέταλλο, το καλαΐ (κράμα κασσίτερου). Η εργασία του: Ο γανωτής καθάριζε τα σκεύη από την επιφάνεια που ήθελε να γανώσει με σπίρτο, για να διασπαστούν οι γανάδες και οι σκουριές της και να καθαριστεί. Στη δεύτερη φάση, έτριβε το σκεύος με άμμο, για να απομακρύνει τα υλικά της διάσπασης που προηγήθηκε. Στη συνέχεια, αν ήθελε να κάνει καλή δουλειά, ζέσταινε το σκεύος και το έτριβε με πανί για να καθαρίσει το καλαΐ από το παλιό γάνωμα. Στην Τρίτη φάση έπιανε το σκεύος με την μασιά, το έβαζε πάνω από την φωτιά, το ζέσταινε καλά και άπλωνε μέσα το νισαντήρι (χλωριούχο αμμώνιο). Για να στρώσει καλύτερα το καλαΐ, έλεγαν οι γανωτήδες. Και έστρωνε καλύτερα γιατί το προϊόν της διάσπασης του χλωριούχου αμμωνίου διασπούσε και τα τελευταία υπολείμματα από τις σκουριές και τις γανάδες. Για ένα τελευταίο καθάρισμα άλειψε την επιφάνεια του σκεύους με σπίρτο που το είχε αραιωμένο με νερό και το είχε καλά σβησμένο με τσίγγκο (το σβήσιμο του σπύρτου, δίνει χλωριούχο ψευδάργυρο, που σημαίνει ότι στην ουσία αυτό το υλικό χρησιμοποιούσαν).

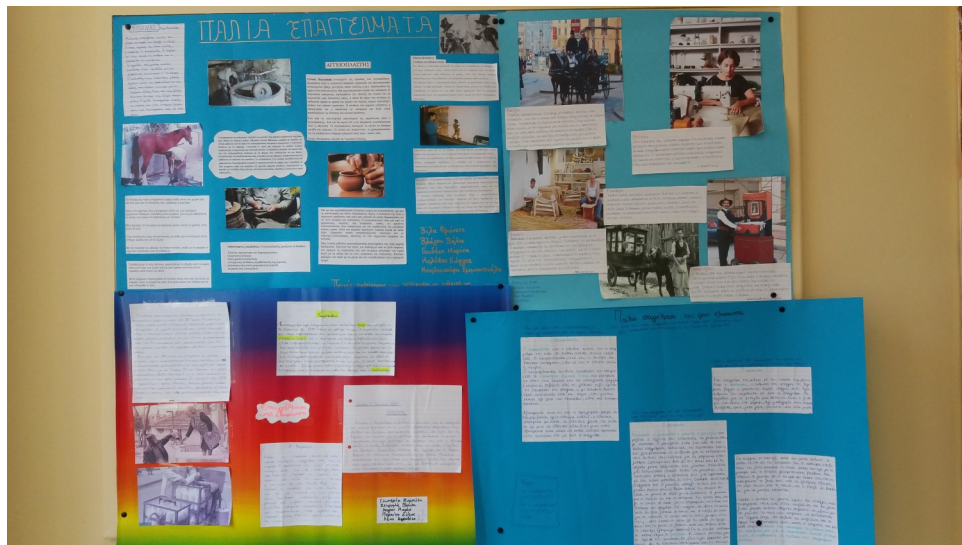
Ελεάνα Μαργέλου

(πηγές Wikipedia.org)

2ο Γυμνάσιο Γαλασίου

Στόχος του μαθήματος της Κοινωνικής Πολιτικής Αγωγής είναι οι μαθητές να γνωρίσουν τα παραδοσιακά επαγγέλματα που χάθηκαν μέσα στο χρόνο κατανοώντας τις κοινωνικές (επαγγελματικές) ομάδες που δημιουργούνται για να εξυπηρετήσουν κάποιες ανάγκες και εξαφανίζονται ή δημιουργούνται νέες, λόγω της κοινωνικής εξέλιξης και της εκβιομηχάνισης της χώρας. Η εργασία ήταν ομαδική, κάθε ένας μαθητής α-

σκολήθηκε με ένα επάγγελμα και παρουσίασαν μέσα στην τάξη σε χαρτόνι η κάθε ομάδα.

Οι μαθητές του τμήματος Γ3

Σχολικό Έτος 2019-2020

Υπεύθυνη Καθηγήτρια:

Π.Σωτηρέλη ΠΕ80